

ρων τὴν πληθύν νέων ὅρων σπανίων ἢ διατροφουμένων μόνον ἐν τοῖς λεξικοῖς, ἀπαντώντων δὲ καθ'έκαστον βῆμα ἐν τοῖς ποιημάσιν αὐτοῦ. Παρὰ τοῖς κανονικῶς συντεθειμένοις τύποις, ως **ἀστροδιόφης** (III, 54), **ἐπιλοξοῦν** (IV, 71), ὑπάρχουσιν ὅροι δημόσιες πιθανῶς, ως **γῆν** (III, 85) «φίμωτρον» (*bailou?*), **παιδηρός**, «παικτήριον» (III, 12, 64), ἢ τεχνικαὶ ἐκφράσεις ἀνερμπτευτοὶ ἀποβαίνουσαι, ὄσακις δὲν παρέχουσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Πολυδεύκης. 'Ἐν τῷ στ' μήνι π. κ. γίνεται διὰ μακρῶν λόγος περὶ κόσμου τινὸς γυναικείου, ὃς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καλεῖται **βαίνων**, χρώματος ἀλουροῦ, κατεσκευασμένου ὑπὸ τεχνίτου, ἐργαζομένου ἐπὶ δέρματος, ἀλλὰ τοῦ ὅποιου δὲν δυνάμεθα νὰ ὄρισμεν ἀκριβῶς τὴν φύσιν εἶναι ὑπόδημα, εἶναι κεφαλῆς κόσμος ἢ, ως εἰκάζει ὁ κ. Ρούτερφορδ, περιστήθιον; 'Ἐν τῷ ἐπομένῳ ποιημάτι (VII 57—61) ἀναγινώσκει τις κατάλογον δεκαοκτώ διαφόρων εἰδῶν ὑποδημάτων, ἔξ ὅν τὰ δεκαέξ ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν λεξικογράφων, τὰ δύο ἄλλα ὅμως (**ῥέψιον** καὶ **κοκκίδες**) εἶναι νέα.

Ἡ γραμματικὴ τοῦ Ἡρώδα δὲν ἐμφανίζει διλιγώτερα ἢ τὸ λεξιλόγιον αὐτοῦ προσβλήματα: παρακείμενοι ως ὁ **ὅρωντος** (ἐκ τοῦ ὄρά), **ἀκάνονα** (ἐκ τοῦ ἀκούν) δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ως βαρομαρισμοὶ πανταχοῦ ἄλλοθι, ὅχι ὅμως ἐπὶ παπύρου. 'Ἐν τῇ συντάξῃ πιαστορεῖται ἡ συχνὴ χρῆσις, ἡ κατάχοντις μάλιστα δύναται τις νὰ εἰπῃ, τῆς τυπίδεως, ἐν τῇ προσφρίδᾳ δὲ ἢ τῶν κράσεων καὶ ἐκθλίψεων, εἰς ἀφόρητον πολλάκις τραχύτητα ἐπεκτεινομένων. Ός πρὸς τὴν μετρικήν. οὐδὲν αὖτη παρέχει ιδιαίτερον διάφορον. 'Ο Ἡρώδας ἔγραψε τὸν **Ὀκάχοντα** κατὰ τὰ αὐτὰ σχεδὸν τοῖς προκατόχοις αὐτοῦ, μεταχειρίζομενος ἀδιαφόρως τὴν πενθυμιαρεῖν καὶ τὴν ἐθημημερεῖν τομήν, μὴ μεριμνῶν δὲ εἰς ὑπερβολὴν περὶ τῆς ἀποθυμῆς τοῦ σπονδείου κατὰ τὴν πέμπτην θέσιν· ὁ κ. Κένυων ἐδημείωσεν αὐτὸν εἰς 26 στίχους μεταξὺ 702, πιθανὸς δὲ καὶ συγχότερον ἔτι ἀπαντᾶ. Οἰκοθεν ἐνοεῖται ὅτι παρὸ τῷ Ἡρώδᾳ οὐδὲν ἔγνως ἀπαντᾷ τοῦ κανόνος τοῦ Βαθρίου — τοῦ σταθεροῦ τονισμοῦ τῆς παραληγούσθις — ὃς ἀγγέλλει τὸν μετασχηματισμὸν τῆς γλώσσης καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῆς γυμνηκῆς στιχουργίας.

Τὰ ὑπὸ τοῦ παπύρου τοῦ Λονδίνου διαδωθέντα εἰδύλλια είναι ἐπτά, μὴ υπολογιζομένων τῶν μικρῶν ἀποσπαδιμάτων. Πάντα φέρουσι τίτλους, ἀνήκοντας πιθανῶς αὐτῷ τῷ συγγραφεῖ, ἔχοντας δὲ δύο: **Προκυκλίς** ἢ **μαστρωπός**, — **Πορυνοβόκος**, — **Διδάσκαλος**, — **Ἄσκληπις** ἀνατιθεῖται καὶ **θειάζοντας**, — **Ζηλότυπος**, — **Φιλιάζουσαί** ἢ **ἰδιάζουσαί**, — **Σκυτεύς**. Δύο ἀπολεσθέντα ποιήματα ἐπεγράφοντο **Ἀπονοτιζόμεναι** καὶ **Ἐνύπνιοι**, οὐ δώσονται οἱ τρεῖς πρῶτοι στίχοι. Τοῖς τίτλοις τούτοις προσθέτοι καὶ δύο ἄλλοι, ἀναγράφομενοι ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, οἱ: **Μολπείνδος** καὶ **Συνεργαζόμεναι**.

'Ἐκ μόνου τοῦ καταλόγου τούτου βλέπει τις ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ Ἡρώδου ἀνίκουσι πάντα σχεδὸν τῇ κατηγορίᾳ ἐκείνῃ τῶν μίμων, οὓς οἱ ἀρχαῖοι τοῦ Σάφωνος ἐκδόται ἐκάλουν **μιμούντες γυναικείους**. Εν τοῖς περισσωτείσιν ἡμῖν οὐδὲ εἰς ὑπάρχει, μὴ περιέχων ἐν τουλάχιστον γυναικείον πρόσωπον καὶ ἐν αὐτῷ τὸ **Πορυνοβόκῳ**, ὃς οὐδὲν ἔστιν ἔτερον ἢ μακρὸς μονόλογος, ὁ ποιητὴς εἰσίνγαγεν ως ἄφωνον πρόσωπον τὴν δούλην. Μυρτάλην.

Δέν θα πίδυνάμεθα νὰ παράσχωμεν καλλιτέραν ἰδέαν περὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ διαδραματίζονται οἱ μῆνοι τοῦ Ἡρώδα, περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς δρώντων προσδώπων καὶ τοῦ ἐπικρατοῦντος τόνου ή παρατιθέμενοι τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ἀνάλυσιν ἐκάστου τῶν μικρῶν τούτων ποιημάτων, μεμιγμένην μετά τινων ἀποσπαδιμάτων, μετεπεφρασμένων ὅσον ἢ ἐνεστῶδα τοῦ κειμένου κατάστασις ἐπιτρέπει πιστός.

(Ακολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΕΛΛΗΝ, ΡΩΜΑΙΟΣ, ΓΡΑΙΚΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ.

'Ἐποιηθάμεθα ἄλλοτε ἐν τῷ **Νεολόγῳ** μνείαν τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον **Βυζαντιακαὶ γεωμανικαὶ σχέσεις** διδακτορικῆς θέσεως τοῦ διδάκτορος Β. Μυστακίδου· ἐκ τῆς θέσεως ταύτης παρατιθέμεθα ὡδὸν ἐν μεταφράσει τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρῳ τίτλον Β' Παράστημα, μετά τινων ἀναγκαίων ἀφαιρέσεων.

Αὐτοκράτωρ Ρωμαίων καὶ οὐχὶ **Ἐλλήνων** (*Romanorum* καὶ οὐχὶ *Graecorum*). 'Οφείλομεν νὰ ἐπιστήσωμεν ἐνταῦθα τὴν προσδοχὴν ἐπὶ τοῦ ἔξι, ὅτι οἱ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορες πάντες μέχρι καὶ τοῦ ἑσχάτου . . . ἔφεον τὸν τίτλον αὐτοκρατόρων τῶν Ρωμαίων (. . . **πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Ρωμαίων**). Οἱ ἀδύνατοις τε νὰ ἔξελέγῃσι τὴν ιστορίαν τῶν διαφόρων κλήσεων τῶν Ἑλλήνων κατά τε τὸν μεσαίωνα καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους, οἷα τὰ **"Ἐλληνες, Ρωμαῖοι, Γραικοί, Γραικορωμαῖοι,** ἐφόρουν ὅτι οἱ Βυζαντίνοι δεν ἥθελον νὰ χοπισμοποιῶσι τὸ δυναμικόν **"Ἐλληνες** καὶ ὑπετίθουν ὅτι ἐστερεοῦντο **Ἐλληνικοῦ φρονήματος**.

'Ἐν τούτοις ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, καθόδον ἡ λέξις **"Ἐλλην, Ελληνισμός, Ἐλληνίζειν, Ἐλληνόθρων** εἰχε παρὰ τοῖς βυζαντίνοις ιστοριογράφοις σημαδιαν ὄλως διάφορον τῆς παρὸ ἀρχαιοτέροις καὶ νεωτέροις χρόνοις, ὅποιος **"Ἐλλην** ἢδον τῷ **εἰδωλολάτρης, θηνικός**. Περὶ τῆς σημαδιας τῆς λέξεως **"Ἐλλην,** Ελλαδικὴ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **Χριστιανόν**, διδακτικότατον εἶναι τὸ περὶ τῆς Εύδοκίας, τῆς συζύγου Θεοδοσίου τοῦ Β', χωρίον τῆς ιστορίας τοῦ Μαλαλᾶ (Χρον. 355). **"Ἐλλην** λοιπὸν ἐδημιανεν «όπαδὸν τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς πολυτείας, θηνικόν, μὴ ἀνύκοντα δηνούτι εἰς τὸ νέον χριστιανικὸν θρηύσκευμα».

Οἱ βυζαντίνοι ιστοριογράφοι πληρέστατα δικαιοῦνται νὰ χοπισμοποιῶσι τὴν λέξιν **"Ἐλληνες** ὑπὸ τὴν σημαδιαν τοῦ ἑθνικοῦ, διότι, καθὼς ἐκ τῆς ιστορίας γνώσκομεν, μόνον περὶ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν τοῦ Θ' αἰῶνος ἐπέτυχε Βασίλειος ὁ Α' νὰ προσηλυτίσῃ τὰ τελευταῖα λείψανα τῶν ἐν Λακωνίᾳ (τῆς σημερινῆς Μάνης, ἐξ ἣς καὶ οἱ Μανιάται) Ἐλλήνων, οἵτινες ἐν τοῖς νοτίοις τυνημασι τοῦ Ταύγετου στερεόδως μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔλκοντο τῆς θεραπείας τῶν Ολυμπίων θεῶν. Τούτου ἐνεκα δὲν ποέπει νὰ παραπλανήσῃ ἡμᾶς εἰς παρανόσιν τίνα ἡ σημαδια αὖτη, δην τρόπον οὐδαμῶς δέον νὰ παρανοθῇ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ «κατὰ Ελλήνων» λόγου τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου. Παρὰ τῷ Εὐαγγορίῳ (ΣΤ' 22 col. 2877) **Ἐλληνισμὸς** ως καὶ **δικυθικὴ πλάνη** καλεῖται ἡ **εἰδωλολατρεία**. Καὶ παρὰ τῷ Σωκράτει δὲ ἀποντῷ τὸ ωῆμα **Ἐλληνίζειν** ὡς ἀντίθετον τοῦ **χριστιανίζειν**, ὃν τρόπον καὶ παρὰ τῷ πολιτεῖ. **δημός**. Καὶ κατ' αὐτὸν ἔτι τὸν ΙΒ' αἰῶνα ὁ Ζωναρᾶς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν **Ἐλλην** ἀντὶ τοῦ **θηνικός**, τρανὴ δὲ περὶ τούτου ἀπόδειξις τὰ γραφόμενα αὐτοῦ περὶ τοῦ εἰκονοκλάστου αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Κορωνύμου λέγοντος: οὔτε χριστιανός ἔστιν, οὔτε Ἐλλην, οὔτε ιουδαῖος. Τούτου ἐνεκα πάντως καλοῦνται παρὰ τοῖς βυζαντίνοις οἱ κάτοικοι τοῦ τῆς Ελλάδος θέματος οὐχὶ **"Ἐλληνες** ἀλλ' **Ἐλλαδῖκοι**. 'Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται, ἵνα ἐν μόνον παραδειγματι προσαγάγωμεν, τὸ δητι Θεόδωρος ὁ μετοχίτης, εἰς τῶν ὑπουργῶν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Β', συγκαταριθμεῖ καὶ τοὺς **"Ἐλληνας** ἐν τοῖς τοῦ κράτους ἔχθροῖς καὶ ἐκφράζει τὸν πόθον νὰ ἐκμπενισθῶσι τῇ θείᾳ συνάρδει οἱ βάρδαροι (;) οὐτοι. Κωνσταντίνος ὁ Σάθας, ἐξ οὐ καὶ τὴν λεπτομέρειαν ταύτην ἀριόμεθα, προστίθησιν: «ἄλλ' οὗτος (ο Μετοχίτης διλονότι) δημολογεῖ δητοι οἱ Αλβανοί, οἱ **"Ἐλληνες** καὶ οἱ βυζαντίνοι οὐμόφυλοι **"Ἐλληνες**».

Μόνον μετὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα τὰ **"Ἐλλην, Ἐλληνικὸν βασίλειον** καὶ **βασιλεὺς Ἐλληνων** ἀρχονται θεωρούμενα ως ἀναγόμενα εἰς τὸ βυζαντινὸν κράτος. 'Ο Δούκας μεταχειρίζεται καὶ τὰς τρεῖς λέξεις **"Ἐλληνες, Ρωμαῖοι, Γραικοί**. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφεῖσι τῆς Δύσεως τὸ *Romanī* εἶναι ταύτοδημον τῷ *Graeci*, ως παρὰ τῷ *Liontuprāndū*, ἐνῶ παρὰ τοῖς νεωτέροις τὸ ἀντίθετον ἀπαντᾶ· οἱ **"Ἐλληνες, τούτεστιν οἱ βυζαντίνοι**, καλοῦνται

Greeci καὶ ὁ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτωρ Imperator Graecorum, διότι οἱ γερμανοὶ βασιλεῖς ἀπεδέξαντο τὸν τίτλον Imperator Romanorum. (Ἐκάτερος ὅμως τῶν δύο αὐτοκρατόρων ἀπέδιδεν εἰς ἑαυτὸν τὸν τίτλον Imperator Romanorum. Καὶ αὐτὸς ὁ Κονράδος ὁ Γ', ὅστις οὐδέποτε ἐγένετο αὐτοκράτωρ, παρίστατο πρὸς τοὺς "Ἑλληνας ὡς Imperator Romanorum." Εκ τοῦ Βυζαντίου προσέλαβεν ἡ τῆς Ρωμανίας ἔξαρχια τὸ ὄνομα Romania (ιταλ. Romagna) πρὸς διάκοσιν ἀπὸ τοῦ τμήματος ἑκείνου τῆς Λομβαρδίας, ὅπερ παρέμεινεν ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ βυζαντινοῦ κράτους).

Παρατηροῦσόν ἐνταῦθα πρὸς τούτοις, ὅτι παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς ιστοριογάροις οὐδαμοῦ ἀπαντᾶ ἡ ὄνομασία **Βυζαντινοὶ** ἢ ὁρθότερον εἰπεῖν **Βυζαντίνοι**, ἀλλὰ μετεψήτευθη ἐκ τῆς Δυσεώς εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔνεκα θροσκευτικῶν λόγων οἱ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορος καὶ οἱ Βυζαντινοὶ ἐν γένει ἡδυνάτουν νῦν μεταχειρίζονται δι' ἑαυτοὺς τὴν λέξιν "Ἑλλην, δὲν πρέπει γὰρ ὑποτεθῆ ὅτι καὶ δὲν ἔθεωρον ἑαυτοὺς "Ἑλληνας. Ἡ λέξις "Ἑλλην ἀπαντᾶ ἀνευ σχέσεως τινος πρὸς τὸ θροσκευμα τὸ πρῶτον ἐν ἐπισθῆμῳ ἐπιστολῇ τοῦ ἀνδρείου αὐτοκράτορος τῆς Νικαίας. Ιωάννου Δούκα τοῦ Βατάτζη (1222—1255) πρὸς τὸν πάπα Γρηγόριον τὸν Θ'. Ἡ λιαν ἔξισημειώτος αὗτη ἐπιστολὴ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ **Ἀθηναίῳ** (A, 372) ἵππο τοῦ ἀειμνήστου φίλου μου Ιωάννου Σακελλιώνος, ἐπιμελοτοῦ τῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης, ἐκ τοῦ ἐν Πάτρη πρωτότυπου. Μία τῶν παραγράφων τῆς αὐτοκρατορικῆς ταύτης πρὸς τὸν πάπαν ἐπιστολῆς περιέχει τὰ ἐπόμενα: «... Ἐσθίμαινε δὲ τὸ τοιοῦτον γράμμα» (τοῦ πάπα δηλονότι πρὸς αὐτὸν) «ὅτι ἐν τῷ γένει τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΜΩΝ ἡ σοφία βασιλεύει καὶ, ὡς ἐκ πηγῆς, ἐκ ταύτης πανταχοῦ γανίδες ἀνέβλισαν καὶ μετά τίνας στίχους «ὅτι μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ ἡμέτερου γένους ἡ σοφία καὶ τὸ ταύτης ἡνίκαντεν ἀγαθόν . . . τοῦτο ἀληθῶς εἴρονται. Ἐκεῖνο δὲ πᾶς ἡγονόθη ἡ καὶ μὴ ἡγονόθην, πᾶς εἰσιγνόθη, τὸ σύν τῇ βασιλευούσῃ παρ' ἡμῖν σοφίᾳ, καὶ τὴν κατὰ κόσμον ταύτην βασιλείαν τῷ **ἡμῶν** προσθετικορρόσθαι γένει παρὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ τῇ χριστωνύμῳ κλίσει τῇ ἀρχῇ περιποιηθείσου τὸ σεμνόν τε καὶ τίμιον; Τίνι γάρ καὶ ἡγονότα τῶν πάντων ὡς ὁ κλῆδος τῆς ἑκείνου διαδοχῆς εἰς τὸ ἡμέτερον διέθη γένος καὶ ἡμεῖς ἐδύνανται οἱ τούτου κληρονόμοι τε καὶ διάδοχοι». Ἐν τέλει ὁ αὐτοκράτωρ παρατιθοῦσι χαρακτηριστικάτας τινάς φράσεις ἐξ ὧν παρατιθέμεθα φέδε τὴν ἔξις κατακλεῖδα: «...."Ἡ γάρ ἀν ἀδικοίνεμεν καὶ φύσεως νόμους καὶ πατρίδος θεσμούς καὶ πατέρων τάφους καὶ τεμένου θεῖα καὶ ιερά, εἰμὶ ἐκ πάσης τῆς ισχύος τούτων ἔνεκα διαγωνισθύμενος κτλ.».

Καὶ ἐν ὑστάτοις δὲ χρόνοις οἱ ἐν Βυζαντίῳ ἀπεικλιθησαν ἀπόγονοι **Ἑλλήνων** καὶ **Ρωμαίων**, ἡ δὲ πρωτεύουσα **καταφύγιον**, ἥπατς καὶ **χαρὰ πάντων τῶν Ελλήνων**. Καθόδον ἀφορᾶ εἰς τὴν ἀνωτέρω ὄνομασιαν «ἀπόγονοι . . . Ρωμαίων» ἀφοροῦν τούτους ἦν τὸ δῆτι ἐν ὑστάτοις χρόνοις τὸ τρίτον τῶν ἐν τῷ πρωτεύουσῃ στρατιωτικῶν ἀνδρῶν ἐγένετον εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Δυσεώς.

Μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Κων/πόλεως οἱ "Ἑλληνες ἐκλήθησαν ὑπὸ τὴν δόθωμανικήν κυριαρχίαν **Ρωμηοί**, τηρούμενης τῆς ὄνομασίας ταύτης διὰ τοὺς ὑποτελεῖς μέχρι τῆς σήμερον (Ρούμιλετο). Οἱ μᾶλλον πεπολιτισμένοι δύος καὶ οἱ τῶν ἀνωτέρων κύκλων ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς κατὰ τῶν ΙΣΤ, ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰώνα **Γραικούς** ἢ **Ἑλληνας**.

Παρατηροῦσόν ἐν τούτοις ἐν τέλει διὰ συγχωνεύσεως τῶν ὄνομάτων **Γραικοί** καὶ **Ρωμαῖος** προσῆλθε κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκατονταεποίδα τὸ ὄνομα Γραικορωμαῖοι, περὶ οὐδρα **Ατακα Β'**, 75.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ Α. ΡΑΓΚΑΒΗΝ.

Εὔρουνόμης καὶ Ζνόνδος Ὁλυμπίου ἴμερόφωνοι κοῦροι πιερίδων τ' ἐννεάς ἡγαθέν, καὶ σὺ δ' Ἔρως, κάλλιστε θεῶν, ἐρατή τ' ὀριστύς, λείβετε τίπτ' ἀδινὸν δάκου κατὰ βλεφάρων ἀθροῖοι: ἥρα τις ὑμμιν ἐπίφρατος ὄλεθ' ἐταῖρος ἥ θεράπων δῖος, τοῦ πόθος ἥτορ ἔχει: Τώς μοι φθεγξαμένῳ πτερούν θάλλος ἄντιον ἐλθὼν Κύπριοδος ἥδ' ἐσορῶν ὅμμασι πενθαλέον ἥπατος ὅπεραν μάλιστα πᾶντα παῖδα παῖδ' ὄλεθε κάμη φίλον πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ πλεῖστον, Ἀλέξανδρον μεγακυδέα Ραγκάβιον πατρὸς τὸν καλέεσκ' ἐπίκλην, ἔξοχον ιδμοσύνη, Χαρίτων ἀπὸ γῆρουν ἰέντα διηρόδον τ' ἐρατῶν λάτριν Ὁλυμπιάδων, τοῦ τ' ἀρετὴν κελαδεύσιν ἐπίφρατον Ελλὰς ἄπασα ὅσσα τ' ἀν Εὐρώπην ἔθνεα ναιετάει ἥδ' ἀντίχθονα διὰν ὅσοι δοφοὶ ἡγεμόνες τε θεσπεσίν αὐδὸν οὐασι δεξάμενοι καὶ φάτιν; αὐτῷ ἐμοὶ πένθος περιώδιον ἄλλων γέντ', ἐπεὶ δὲ πάντων φίλατος ἥν ἐτάρων ἐς τ' ἐπὶ γῆρασας οὐδὸν ὃ δ' αὖ μ' ἐφίλει περὶ κῆροι καὶ τιεν ἐνδυκέως ἥδες δ' ἐξ ἐμέθεν γιγνόμεν· ὅσσα τε καλὰ κατὰ χθόνα καὶ φίλ' ἔσσι δῶρά τε Μουσάων ἔξοχος Ὁλυμπιάδων.— Ναὶ δὴ ταῦτα γε, δαῖμον, ἐμοὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες τοῖον τοι κῆγών εὐθ' ὁράσκε φάσις ἥδειν κεινον ἔόντα· σέλας δέ μιν ἐκπρολιπόντα πελίου ποθέω καύτος ὄδυρόμενος.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Η μελέτη τοῦ χαρακτήρος.— Τυπάρχει οἰκογένεια, ἐν ᾧ εὑρηται καὶ παιδες, ἄρρενες τε καὶ θήλεις. Οἱ παιδες οἵτοι ἔχουσι τοὺς αὐτοὺς γονεῖς καὶ δύος ἡποίας διαχροῦν ἐν τῷ χαρακτήρι! Ἡ μία τῶν θυγατέρων εἶναι ζωηρά, ἡ ἄλλη δειλή, νευρική, ὃ μὲν τῶν ἄρρενων τυχοδιωτικός ἡ παρίτολμος, πλήρης περιεργείας χωρὶς νὰ σκέπτηται ποσῶς, περὶ τῶν συνεπειῶν, ὃ ἔτερος ἐπιφυλακτικός, ἀπαθής, σύννους. Τρίτος τις εἶναι δειλὸς καὶ εὐερέθιστος. Τοιαύτη ἡ σύνθεσις πάσης σχέδιον οἰκογενείας. Ἐκτὸς τῶν ποικίλων τούτων διατίθεσιν ὑπάρχουσι καὶ διάφοροι ήλικίαι, ἐκάστης ἀπαιτούσης ἰδειτέραν θεραπείαν καὶ μέριμναν. Οἱ εἰς τῶν παῖδων εἶναι τόσον μικρός, ὥστε μάταιον θὰ ἡτο νὰ καταπεισθῇ διὰ λόγων, καὶ δύος πρέπει νὰ διαπαιδαγωγηθῇ ἀρμοδίως, δὲ ἄλλος πάλιν, ἔχει μὲν ἡλικίαν συμβιβλιούμενην πρὸς τὴν διὰ λόγων πειθώ, ἀλλ' ἡ θελητικής αὐτοῦ τυγχάνει ἐνίστε ἀκατανίκητος. Οἱ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡλικιών τούτων τιθέμενος παιδαγωγὸς δρεῖται νὰ ἔχῃ συνέτην τὴν κεφαλὴν καὶ ἀγαθὴν τὴν καρδίαν. Τὸ θετίσται ἔνα μόνον νόμον καὶ ἐπιθετεῖν ἀνάλογον πειθαρχίαν δεσχέτως πρὸς τὴν ἡλικίαν ἡ τὸν χαρακτήρα ἑκάστου τῶν παΐδων, τὸ τοιοῦτον θὰ ἡτο σκληρόν. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἴδια δι' ἔκαστον παῖδης μέθοδος. Ἡδύναντο νὰ εἰπωσι τινὲς μία μέθοδος δι' ἔκαστον παῖδης θάλκαζίστα ἀδύνατον τὴν οἰκογενετικὴν